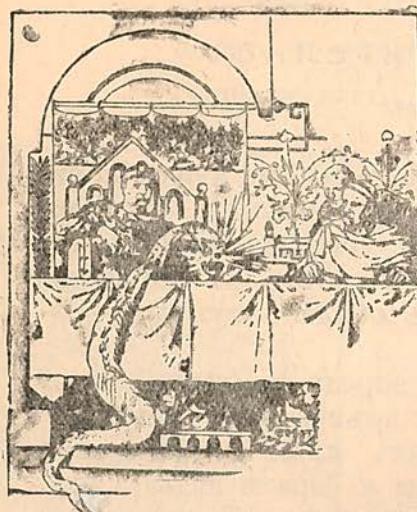

Царьтъ повикалъ слугитѣ си и изпѣдили жабата отъ гнѣздото.

Слѣдъ нѣколко дена царьтъ се веселѣлъ на трапезата съ придворнитѣ си. Изведнажъ царскитѣ прислужници се смутили, запретискали се единъ другъ и нѣщо страшно тихо си шепнѣли, а очитѣ имъ слѣдѣли голѣмата змия, която пълзѣла къмъ масата, гдѣто седѣлъ царьтъ. Издигнала се на опашката си и прѣдпазливо пустнала въ чашата на царя голѣмъ красивъ брилянтъ. Пустнала подаръка си и тихо изпълзѣла изъ залата край изплашенитѣ служители . . .

Този змийски подаръкъ царьтъ заповѣдалъ да направятъ на красиво копче на дрехата му и никога не се раздѣлялъ отъ него, като казвалъ, че този подаръкъ му е най-скжпъ и най-хубавъ.

Облаче.

По Вл. Еферь.

Облаченце бѣло
Плува въвъ лазури,
Не го плашатъ вихри,
Не го плашатъ бури.

Току що родено
Въ широта небесна,
Прѣдъ очитѣ наши
Като сънъ изчезна.

Въ капчици дъждовни
Цѣло се обѣрна,
На земята свѣжестъ
То отново върна.

Прѣв. Тр. Симеоновъ.